

“Jezus je šel k Očetu”

Jezus je šel k Očetu. — Dva angela v belih oblačilih se nam približata in nam rečeta: Možje Galilejci, kaj gledate v nebo? (Apd 1,11)

17. maj

Sedaj Učitelj poučuje svoje učence: odprl jim je razum, da bi razumeli Pisma, ter jih postavi za priče svojega življenja in svojih čudežev, svojega trpljenja in smrti ter slave svojega vstajenja. (Lk 24,45.48)

Nato jih pelje proti Betaniji,
povzdigne roke in jih blagoslavlja. —
Medtem pa se loči od njih, dviguje se
v nebo (Lk 24, 50), dokler ga oblak ne
zakrije. (Apd 1,9)

Jezus je šel k Očetu. — Dva angela v
belih oblačilih se nam približata in
nam rečeta: Možje Galilejci, kaj
gledate v nebo? (Apd 1,11)

Peter in ostali se vrnejo v Jeruzalem
— *cum gaudio magno* — v velikem
veselju. (Lk 24, 52)

— Pravično je, da Kristusova sveta
človeškost prejme poklon, vzklikanje
in češčenje vseh angelskih zborov in
vse množice blaženih v slavi.

Ti in jaz pa se čutiva kakor osirotela:
žalostna sva, a se zatečeva k Mariji
po tolažbo. (*Sveti rožni venec,*
Častitljivi del, 2. skrivnost)

Praznik Gospodovega vnebohoda pa
nam kaže še drugo resničnost;

Kristus, ki nas spodbuja k tej nalogi na zemlji, nas pričakuje v nebesih. Z drugimi besedami: življenje na tem svetu, ki ga ljubimo, ni dokončno, saj *nimamo tu stalnega mesta, ampak iščemo prihodnje nespremenljivo mesto.*

Pa vendar pazimo, da si božje besede ne bomo razlagali v preozkih okvirih. Gospod ne želi, da bi bili nesrečni na tej poti in bi samo čakali na tolažbo v onstranstvu. Gospod hoče, da bi bili srečni tudi tu, a da bi hrepeneli po dokončni izpolnitvi te druge sreče, s katero nas samo On lahko napolni za večno.

Premišljevanje nadnaravnih resničnosti, delovanje milosti v naših dušah, ljubezen do bližnjega kot okusen sad ljubezni do Boga na tem svetu že predstavljajo predujem nebes, začetek, ki mora iz dneva v dan rasti. Kristjani ne maramo dvojnega življenja; ohranjamo

enotnost življenja, preprostega in močnega, v katerem se zlivajo in prepletajo vsa naša dejanja.

Kristus nas pričakuje. *Naša domovina pa je v nebesih*, a hkrati na zemlji, sredi težav, krivic, nerazumevanja, vendar tudi sredi veselja in radosti, ki nam jo daje zavest, da smo ljubljeni božji otroci. Vztrajali bomo v službi našemu Bogu in videli, kako se bosta povečala število in svetost te krščanske vojske miru, tega ljudstva soodrešiteljev. Bodimo kontemplativne duše in se v stalnem dialogu ob vsaki uri pogovarjajmo z Gospodom; od prve misli zjutraj do zadnje zvečer izročajmo svoje srce Jezusu, našemu Gospodu, in se trudimo priti k Njemu po naši Materi, sveti Mariji, in po Njem k Očetu in Svetemu Duhu.

Če nam kljub vsemu Jezusov vnebohod pušča v duši grenak priokus žalosti, se zatecimo k njegovi

Materi, kot so to storili apostoli: *tedaj so se (...) vrnili v Jeruzalem. Vsi so enodušno vztrajali v molitvi (...) z Jezusovo materjo Marijo. (Jezus prihaja mimo, 126)*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/dailytext/jezus-je-sel-k-ocetu/](https://opusdei.org/sl-si/dailytext/jezus-je-sel-k-ocetu/) (24.
Feb. 2026)